

Születésnap

Rónay Lászlónak

Eddig egy pohár bor s pár kézfogás
 langyos szeszével szédítetted széppé
 e nyári napnak régen elkopott
 hamis varázsát, mely a reggelek
 józan fényében elszállt, mint a köd,
 s te fejfájásos, álmos napjaiddal
 háromszáz és hatvannégy éjszakán,
 háromszáz és hatvannégy forró délelőn
 — kihűlt szavak és megdermedt kezek
 [közt —
 halottjaidkal egyedül maradtál.

Felejtöd el ezt a kort! Hajad között már
 forgolódnak a csont-fehér évek.
 S ha ünnepeles, úgy ünnepelj ma éjjel,
 úgy álltasd, úgy csald boldoggá magad,
 hogy a fájdalmak égő örömével
 s agyékfeszítő kínnal újra szüld
 huszonnégy éve elvesztett anyád.

Maroknyi, véres szenvedés csupán...
 a nyálkás ember, ki az életed
 vérrendszerének zúgó áramából
 — áttörve évek, hosszú hónapok
 vigyázó burkát — most lesz a tied.
 Csak a tied, a szenvedés jogán.
 Hisz' úgy repült a véres, seb-fakasztó

kidőzések forró körein,
 a fájdalmak méh-sötét éjjelében,
 ahogy te szálltad körbe napjait
 s ahogy te szívtad élővé magad
 — a paraziták konok életével —
 vérebe vetett köldökzsinorod kocsányain.

S most a tied,
 huszonnégy évnyi kihordás jogán!

("Jrodalmski Vjesnik"
 Paris
 1975
 Jan-Feb.)

Hozzad fűzte a kím, hozzád fűzték az esték
szelíden-lázos rosszulétjei...
a fájdalomnak... széplőssé csúnyult arcod...
és farkasjoitos fehér kezeid.
S míg elnehezült tested erezésére
az ember gúnyja rakta fészkeid,
te ismerted már minden mozdulását
s kitapogattad teste tájait.

Hát, ünnepelj!

Ügy ünnepelj, hogy tanulj felelevenni,
tanítsd nevelni, mert csak sírni tud.
Elapadt álmod lungy-melgy társával
itasd crösszé, s játszó rétked
terítsd fölé, az esték hidegéből;
a régi dalt, az állatot, amit még
neked dalolt, lidérces éjszakák
gyerek-riasztó árája között.

Nevettesd meg a pégyét-vagott ország
ezer sebével... s szethulló falad
csorgó mániáját add hideg kezébe,
a Rákos és a hársok könnyeit.

Hat, ünnepelj!

Igy ünnepeld magad, a szörnyű fájdalommal
a ágyékfeszítő kinnal földre szült
anyád előtt, — kit fel kell, hogy neveljél:
crössnek, mágnak... hogy a homlokod
lekajthasd újra terde melegére,
s csútlód, csókkal, úgy altasson el
a fölsötét ég árnyai alatt —
mint akkor éjjel, mikor fájdalommal
s ágyékfeszítő kinnal földre szült,
s a társtalanok társává lökött.

